

Phần 29

Buổi tối bắt đầu mọi chuyện (tiếp theo)

Nếu bạn không biết mình đi đâu, hãy nhớ lại bạn từ đâu đến.

NGẠN NGŨ CHÂU PHI

Đêm Giáng sinh, trung tâm Mahattan...

3h 30 - CONNOR & ALYSON

Lớp tuyết lấp lánh dưới ánh đèn đường Soho.

Sau khi đỗ chiếc Aston Martin vào bãi, Connor trở lại căn hộ của mình, một chốn lạnh lẽo và không chút sinh khí mà anh chỉ về để ngủ. Khi anh bật công tắc điện, là để bật một bóng đèn đơn giản gắn trên trần nhà, như thể căn hộ vẫn còn đang được xây dựng. Về lơ đãng, anh bước qua phòng khách rộng rãi với sàn nhà màu hoe vàng, nơi vẫn còn ngổn ngang vài thùng các tông mà anh chẳng bao giờ có thời gian tháo dỡ. Phòng bếp cũng trông trơn như phòng khách. Máy chiếc tủ tường rỗng không và bộ bếp cảm ứng từ vẫn bóng loáng mới tinh. Trong chiếc tủ lạnh mạ crom, Connor lấy một chai vang Chardonnay rồi rót cho mình một cốc trước khi quay trở lại phòng khách. Gian phòng hoàn toàn lạnh giá, anh tăng nhiệt độ hệ thống sưởi lên, nhưng chiếc máy chỉ phả ra làn không khí lạnh buốt. Để sưởi ấm, anh uống cạn một hơi hết cốc rượu rồi rót thêm chốc nữa. Phải chăng anh nên mang theo chai rượu bên mình. Như mọi khi, ngay khi không còn ở trong khuôn khổ của công việc nữa, anh cảm thấy một vực thẳm trong lòng. Một vực thẳm mà không bao giờ có gì có thể san lấp được: chẳng có bất cứ ai, chẳng có thứ tài sản nào, chẳng có thứ ma túy nào. Thế đấy, cuộc sống riêng tư cũng giống hết căn hộ của anh: hoàn toàn trống rỗng.

Anh tháo cà vạt rồi bước vài bước về phía khung cửa kính rộng. Phía dưới, trên vỉa hè, anh nhận thấy thằng người tuyết mà anh đã đưa chiếc khăn quàng của mình cũng đơn độc hết như anh. Connor nâng cốc hướng về phía kẻ đồng hội đồng thuyền với mình rồi ngồi phịch xuống sofa và máy móc bật chiếc ti vi màn hình phẳng lớn gắn trên tường. Anh tắt tiếng rồi chỉ dùng điều khiển chuyển hết kênh này đến kênh khác. Trên một kênh phim truyện có chiếu trích đoạn của các bộ phim cũ mà kết cục xảy ra vào đêm Giáng sinh: *It's wonderful life*, *Miracle on 34th Street*...

Theo tín ngưỡng dân gian, đêm nay được coi là một đêm đặc biệt: một đêm mà mọi chuyện đều có thể xảy ra...

Khó tin lắm!

Connor nhắm mắt lại. Hình ảnh Evie, cô gái lạ lùng và buồn bã, người đã cố ăn cắp túi của anh, tiếp tục nhảy múa trong tâm trí anh: anh biết cô gái sẽ qua đêm trong nỗi sợ hãi và cơn giá lạnh. Anh cảm thấy cô ta sắp tan vỡ, bị hao mòn dưới gánh nặng của hận thù, nhưng anh không biết cách giúp cô.

Trong khi anh đang tự trách bản thân thì chuông điện thoại reo vang. Anh nhíu mày. Chắc chắn đó là Nicole, anh đã quên gọi lại cho cô. Anh kiểm tra tín hiệu cuộc gọi, đó là “số thuê bao riêng”.

- Alô?

- Anh là... anh là Connor McCoy phải không ạ?

- Đúng vậy.

- Tôi biết là đã muộn và tôi làm phiền anh, nhưng...

Đó là giọng nói của một phụ nữ, còn trẻ, đang hoảng loạn:

- ... chính bố tôi đã chỉ tôi đến chỗ anh... Ông ấy nói rằng anh là người duy nhất có thể giúp tôi...

Từng lời cô nói nghẹn ngào trong tiếng nấc.

- Chuyện gì xảy ra với cô vậy? Bác sĩ hỏi.

- Tôi đã giết người.

Trong thoáng chốc, Connor cảm thấy bất ổn. Ở bên kia đầu dây, chỉ còn những tiếng thốn thức và thở dài.

- Cô phải thật bình tĩnh, cô gái à, anh khuyên. Trước tiên, liệu tôi có thể biết cô là ai không?

- Tôi là Alyson Harrison.

Connor bước vài bước về phía cửa sổ. Qua lớp cửa kính, ngay dưới phố, anh thấy một cô gái trẻ đứng dựa vào thành cốp xe.

- Cô đang ở đâu, Alyson?

Lẫn trong màn tuyết, cô gái trẻ ngược mắt nhìn về phía cửa sổ tầng cao nhất. Ánh mắt cô hướng về phía Connor và đợi một lát rồi trả lời:

- Ngay phía dưới nhà anh.

Một giờ sau

Căn phòng chìm trong cảnh tranh tối tranh sáng. Alyson đang thiu thiu ngủ trên tràng kỷ ở phòng khách. Hệ thống sưởi bị hỏng nên Connor buộc phải lần đầu tiên dùng đến lò sưởi và một ngọn đèn lửa ấm áp nổ tí tách trong phòng khách. Đứng gần sát cửa sổ, bác sĩ tâm lý ngắm nhìn “nữ bệnh nhân” mới của mình trong tâm trạng rối bời.

Anh biết cô là ai. Anh từng nhìn thấy ảnh cô trên khắp các mặt báo và tạp chí. Anh đã nghe nói đến những hành động ngông cuồng của cô và cũng không phải là không biết tên tuổi của cô thường gắn liền với những vụ bê bối và báo lá cải. Nhưng cô gái trẻ mà anh vừa nói chuyện không tỏ ra cao ngạo cũng không giống với một đứa trẻ được nuông chiều thái quá. Tuyệt vọng, bị một quá khứ mỗi ngày một đẩy cô đi xa hơn về phía vực thẳm đeo đuổi, cô khúm núm đến cầu xin giúp đỡ.

Trong vòng gần một giờ đồng hồ, Alyson đã kể cho anh câu chuyện khủng khiếp của mình: tai nạn ô tô đã cướp đi mạng sống của một cậu bé trai, cái xác chết mà bố cô đã giấu đi, sự dằn vặt, rồi sau đó là không thể “sống với điều đó”, cảm giác tự hủy ngày càng mãnh liệt và mưu toan tự tử. Bằng cách này hay cách khác, cô muốn cơn ác mộng này chấm dứt, thậm chí cô còn sợ rằng không có lối thoát nào để thoát khỏi địa ngục này. Tối nay, cô sẵn sàng đến cảnh sát nộp mình, nhưng cô không đủ dũng cảm để làm như vậy. Thế nên cô tìm đến Connor, như một cứu cánh cuối cùng, nghe theo lời khuyên từ xa của bố mình và quyết định phó mặc số phận mình vào tay vị bác sĩ.

Connor cho thêm củi vào lò sưởi rồi khơi ngọn lửa bùng lên. Giờ đây anh mới nhớ ra rằng, sau khi cuốn sách của anh được xuất bản vài tháng, anh đã nhận được tin nhắn của Richard. Vị doanh nhân này bị ấn tượng bởi cuốn sách của anh và muốn gặp anh. Connor không nhận lời và anh đã cảm thấy hối tiếc khi, sau đó vài tháng, đứng vào lúc đang trên đỉnh vinh quang, vị tỷ phú công khai bệnh tật của mình trước công chúng.

“Đứa trẻ mà tôi đã giết chết, Alyson thổ lộ vào lúc kết thúc câu chuyện, hàng đêm vẫn trở về ám ảnh trong những giấc mơ của tôi.” Khi nghe những lời này, Connor khẽ rùng mình bởi, khi nghe cô gái nói, anh cứ tưởng đang nghe chính mình nói và cảm nhận nỗi đau của cô như thể đó là nỗi đau của chính mình. Chính vì vậy mà anh hứa sẽ giúp cô.

Anh đã cho cô dùng một liều thuốc an thần và đề nghị cô qua đêm tại nhà mình. Ngày mai, anh sẽ nói với cô về liệu pháp điều trị mới, nhưng trong khi chờ đợi, cô phải nghỉ ngơi đã. Được lời nói của bác sĩ làm cho tĩnh tâm lại, cô nằm bên cạnh ngọn lửa và cuối cùng cũng thiếp ngủ trong tư thế cuộn tròn mình dưới tấm chăn.

4h 45 - CONNOR & EVIE

Mãi miết suy tư, Connor đang chuẩn bị châm thuốc thì chuông điện thoại lại một lần nữa reo vang. Ngạc nhiên vì cú điện thoại thứ hai trong đêm hôm khuya khoắt này, anh nhanh chóng nhắc máy để không làm Alyson thức giấc.

- Bác sĩ Connor McCoy phải không ạ?
- Tôi đây.
- Đây là đồn cảnh sát...

Tôi buộc tội anh đã giết hai người đàn ông tại Chicago năm 1989.

- ... Trung úy Dave Donovan, thuộc đồn cảnh sát quận 14...

Tôi buộc tội anh đã che giấu tên tội phạm giết người trong nhà của mình.

- ... xin lỗi đã làm phiền anh vào giữa đêm hôm như thế này, bác sĩ.
- Tôi có thể làm gì cho anh, thưa trung úy?
- Hai trong số nhân viên chỗ tôi vừa bắt một cô gái vị thành niên cư trú bất hợp pháp trong sảnh chính của một tòa nhà thuộc khu Village. Cô ta nói rằng mẹ cô ta đã chết và cô ấy không có gia đình ở New York.
- Evie Harper phải không?
- Đó chính xác là tên cô ta đã khai với chúng tôi, cô ta khẳng định mình là bệnh nhân của anh.
- Đúng... chính xác, Connor nói dối. Cô ấy khỏe chứ?
- Cô ta đang bị hạ nhiệt, nhưng giờ đã ổn hơn rồi. Về mặt lý thuyết, tôi sẽ liên lạc với hội bảo trợ xã hội, nhưng tôi muốn thông báo cho anh trước.

- Tôi đến ngay đây, Connor hứa, trước khi gác máy.

Nhẹ nhõm, bác sĩ cảm thấy khoan khoái trước ý nghĩ tìm lại được Evie. Và liệu đêm nay có thật sự là đêm mà mọi chuyện đều có thể xảy ra?

- CÂN THẬN... JEREMY! CÂN THẬN!

Connor quay ngoắt về phía tràng kỷ. Bị cơn ác mộng giày vò, Alyson giãy giụa chống lại kẻ thù vô hình.

Anh quỳ xuống gần cô và nhẹ nhàng đánh thức cô dậy.

- Tôi phải vắng nhà một lát, anh giải thích với Alyson.

- Nhưng anh sẽ quay về chứ? Cô gái trẻ hỏi trong khi tỉnh hẳn ngủ.

- Ngay khi có thể, anh trấn an.

Connor vào phòng bếp để pha cho cô một tách trà.

- Đứa bé mà cô đã đâm phải tên là Jeremy à?

- Đó là tất cả những gì tôi biết về cậu bé, Alyson khẳng định. Đó là tên được ghi trên dây đồng hồ dẹt của cậu bé.

- Sợi dây đồng hồ dẹt của cậu bé?

- Cậu bé đeo một chiếc vòng cổ nhỏ ở cổ tay mà lẫy khóa đã bị gãy. Tôi đã nhặt được nó trong xe của mình.

Vừa nói vừa làm, cô lục tìm trong túi xách để lôi ra một sợi dây xích nhỏ dẹt rồi đặt lên chiếc bàn thấp.

Connor quay trở lại phòng khách rồi đưa cho cô một cốc nước nghi ngút khói. Khi cầm chiếc vòng nhỏ, anh thấy xáo động và phải nỗ lực siêu phàm để che giấu thái độ bối rối của mình trước Alyson. Anh khoác áo măng tô, mơ hồ nói “hẹn lát nữa” và rời khỏi căn hộ. Chỉ đến khi ở trong thang máy rồi thì anh mới để lộ nỗi đau đớn của mình.

Bởi anh biết Jeremy là ai.

 Đồn cảnh sát quận 14

- Đây là thứ anh đã yêu cầu tôi, Connor vừa nói vừa đưa cho tay nhân viên cảnh sát bản khai chịu trách nhiệm điều trị y tế mà anh vừa mới điền dưới con mắt giám sát của tay cảnh sát.

Trong khi tay cảnh sát sốt sắng đọc nhanh tờ khai, Connor đi bách bộ trong sảnh chờ. Vào đêm Giáng sinh này, một khung cảnh náo nhiệt ngự trị tại đồn cảnh sát: khắp nơi đều thấy bóng dáng cảnh sát áp giải đám vô công rồi nghề ở ngoại ô, những kẻ say khướt cùng người bị tai nạn trên phố. Connor ghét chồn này, bởi anh ghét, dù theo cách này hay cách khác, thứ liên kết anh với cảnh sát. Kể từ khi anh xem *Những người khốn khổ ở Broadway*, anh tự coi mình là Jean Valjean luôn sợ hãi sự trở lại của Javert. Trong sâu thẳm tâm hồn mình, anh tin rằng việc giết hai tay trùm ma túy sớm muộn rồi cũng bị phát giác và anh sẽ kết thúc quãng đời còn lại của mình giữa bốn bức tường nhà đá.

- Tốt rồi, cuối cùng tay cảnh sát cũng quyết định dứt khoát đồng thời xếp tờ khai vào hồ sơ.

Anh ta nhắc điện thoại gọi và lảm bảm vài lời trước khi quay về phía Connor.

- Chúng tôi sẽ dẫn cô gái ra cho anh, anh ta thông báo với vẻ ẻo lả của một tay chủ nhà thổ.

- Rất tuyệt vời.

Tuy vậy, Connor vẫn phải đợi mất mười phút trước khi Evie được thả.

- Chào cô, anh nói khi rút cuộc cũng nhìn thấy cô.

- Chào anh, vừa đáp lại cô vừa bước vài bước về phía anh.

Người cô bản thủ, yếu ớt và khó khăn lắm mới giữ được đôi mắt mở to.

Lạnh giá, thiếu ngủ cũng như bị bắt vào trại giam đã khiến cô phải chịu đựng những thử thách nghiệt ngã.

- Chúng ta đi chứ? Vừa hỏi Connor vừa xách lấy chiếc ba lô của cô gái trẻ.

Họ yên lặng chạy xe trong sự tiện nghi của chiếc Aston Martin, trong khi thành phố trắng xóa và toàn kim loại lần lượt hiện ra trước mắt họ. Một vài

bông tuyết vẫn tiếp tục rơi xuống kính chắn gió ngay lập tức bị chiếc cần gạt nước gạt đi.

- Cảm ơn anh đã đến, Evie mệt mỏi thở dài. Tôi lấy làm tiếc vì đã đánh thức anh vào giữa đêm hôm khuya khoắt thế này.

- Cô đã làm đúng, Connor trả lời, tôi lo cho cô...

Mặc dù đường phố vắng vẻ, tuyết vẫn khiến người ta phải thận trọng. Bác sĩ đi chậm lại ở nơi giao với phố Houston và thẳng tiến về hướng Nam.

- ... và dù sao chẳng nữa, tôi cũng không bao giờ ngủ được nhiều, anh khẳng định.

- Tôi biết điều này, Evie khẳng định.

Đến phố Lafayette, khi họ vượt qua Notula và Little Italy, Connor nhíu mày.

- Sao cô, cô biết điều đó?

- Bởi đó là điều được viết trong sách.

- Sách nào?

- *Sách của anh*, vừa nói cô vừa lôi trong ba lô ra cuốn *Sống sót cũ rích*.

Bối rối, Connor lắc đầu và lần đầu tiên, anh thoáng nhận thấy một tia sáng tinh nghịch trên khuôn mặt cô gái trẻ. Không hẳn là nụ cười, nhưng ít ra cũng là dấu hiệu hé nở một nụ cười.

Evie nghiêng người về phía cửa sổ. Ngày mới vẫn còn chưa thức giấc, nhưng ta có thể nhận thấy đêm sắp tàn.

Chiếc ô tô hiện lên lỏi giữa những con phố chật hẹp của khu Hạ Manhattan. Bị đè bẹp bởi vách tường cao thẳng đứng của những tòa nhà chọc trời, chiếc xe len qua một hẻm vực cấu thành từ thủy tinh và thép, đi sâu vào phố Church cho đến tận khu Ground Zero.

- Chúng ta đi đâu vậy?

- Đến phòng khám Mozart. Đó là nơi tôi làm việc khi không ở phòng khám của mình.

- Tôi không muốn đến bệnh viện, cô gái báo trước.

Chỉ cần vài giây cũng đủ để mỗi nghi ngờ và tính đa nghi của cô chiến thắng, vẫn với nỗi sợ không thể trả được mối thù mà cô luôn canh cánh bên mình như một lối thoát.

- Cô cần phải nghỉ ngơi và để người ta chăm sóc mình, Connor đáp lại bằng một giọng không chấp nhận bất kỳ sự tranh cãi nào nữa.

Nhưng Evie cương quyết từ chối:

- Tôi muốn xuống xe! Vừa kêu cô vừa nắm lấy tay nắm mở cửa xe bên trong.

- Lẽ ra tôi nên để cô lại trong tù, Connor thở dài nhưng cũng không vì thế mà dừng lại.

Thình lình, khi chiếc xe đang chạy hết tốc lực, cô gái trẻ đẩy mạnh cánh cửa xe và tháo dây an toàn ra.

Connor phanh đột ngột ngay trước nhà thờ Thánh Ba Ngôi. Bực bội, anh nhảy khỏi xe, bước vòng qua chiếc Aston Martin rồi nắm lấy cổ áo cô gái.

- Cô muốn tự sát à? Anh vừa bùng bùng tức giận vừa lôi cô ra khỏi xe.

Ngạc nhiên trước sự giận dữ của bác sĩ, Evie nhắm mắt lại và lắc đầu, như thể cô sợ bị ăn đòn.

- Nhìn cô mà xem, Chúa ơi! Connor kêu lên. Cô chẳng giống cái quái gì nữa cả! Cô kiệt sức, héo hon, già trước tuổi!

Cô gái nhìn hình phản chiếu trong lớp kính cửa xe, nhưng rồi nhanh chóng cụp mắt xuống, bởi điều nhìn thấy khiến cô đau lòng.

Connor tiếp tục:

- Nếu cô muốn chết, cứ tiếp tục như vậy nữa đi, cô có toàn quyền quyết định! Cô chẳng biết New York. Nếu tôi bỏ cô lại trên vỉa hè này, cô sẽ chẳng trụ nổi trong vòng một tuần đâu! Từ giờ đến lúc đó, hoặc cô sẽ chết, hoặc cô sẽ trở thành gái điếm với giá mười lăm đô la một lần đi khách! Cô muốn kết cuộc như vậy chứ gì?

Giận sôi người, Connor giơ tay đấm lên mũi xe trong khi Evie bàng hoàng để những giọt nước mắt nóng bỏng chảy dài trên má.

Vậy đấy, tất cả đã xong. Họ đứng đó nhìn nhau trong buổi sáng tinh mơ lạnh giá, dưới bóng những tòa cao ốc lạng câm. Họ mệt mỏi, kiệt sức và không chút xúc cảm.

Sau đó, rất chậm rãi, Connor trở lại ghế lái xe của mình, khởi động động cơ và để mặc máy chạy. Evie, tựa như một bóng ma, đứng bất động trên vỉa hè.

- Chẳng đến một tuần đâu, Connor nhắc lại, như thể cho chính bản thân mình.

Chiếc Aston Martin rời khỏi mớ bòng bong các con phố tối tăm của phố Wall để đến bờ sông Hudson. Connor về số rồi đi vào Battery Park City. Được xây dựng ngay gần kề Đại dương, tổ hợp sang trọng ấy trải dài trên vùng đất có nguồn gốc từ đất được đào lên khi xây dựng Trung tâm Thương mại Thế giới.

Bằng chiếc thẻ từ của mình, bác sĩ mở hệ thống lối vào khu vực đỗ xe rồi đậu xe ở chỗ thấp nhất. Anh rời xe và băng qua bãi đỗ mà không nói một lời với Evie đang đi sau anh vài mét. Trong bầu không khí im lặng bao trùm, cả hai bước vào thang máy đưa họ thẳng lên sảnh lớn của phòng khám Mozart, một trung tâm vô cùng hiện đại chiếm trọn hai tầng gác của Trung tâm Tài chính.

Tại quầy lễ tân, Connor trao đổi một lát với người phụ trách ca trực và tự mình hoàn thành hồ sơ nhập viện cho Evie trong khi một nữ y tá đưa cô đến tận phòng của mình.

Hai mươi phút sau

Connor nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh. Mặc dù không có ngọn đèn nào được bật nhưng vẫn có một làn ánh sáng xanh của màn đêm hắt lên từ thành phố. Mặc trên mình bộ pyjama của phòng khám, Evie nằm dài trên giường, ống truyền gắn bên cánh tay, ánh mắt nhìn xa xăm.

- Cô ổn chứ? Bác sĩ hỏi.

Im lặng.

Nhằm thử nói lại cuộc nói chuyện, anh chậm rãi nói với cô tất cả những từ ngữ chứa trong lòng:

- Tôi nghĩ người ta chưa từng bao giờ giúp đỡ cũng như thấu hiểu cô, và để tự bảo vệ mình, cô đã xây dựng một pháo đài bằng thái độ nghiệt ngã và nghi ngờ...

Evie không hề động cựa, nhưng Connor nghe thấy hơi thở của cô.

- Cô đã có lý: chính nhờ thế mà ta có thể vượt qua sự khắc nghiệt của cuộc sống và, trong một quãng thời gian dài, tôi từng giống như cô, Evie: tôi không tin tưởng bất kỳ ai.

Như cảm nhận được ánh mắt của Connor đặt lên mình, cô gái trẻ mở choàng mắt.

- Nhưng đặt mình trong tình trạng cô lập và cô đơn sẽ không giải quyết được vấn đề của cô đâu.

Connor bước vài bước về phía cửa sổ. Trong khi tiếp tục nói, ánh mắt anh nhìn đắm đắm về phía bến du thuyền ở cảng North Cove được xây quanh mép nước, mở ra một hộp nữ trang lộng lẫy với khoảng năm chục chiếc tàu đèn đuốc sáng trưng trong đêm tối.

- Trong nghề của mình, tôi không thường xuyên hứa lắm, anh giải thích với giọng chân thành. Sự chắc chắn không tồn tại khi ta bước vào lĩnh vực tình cảm và nỗi khiếp sợ sâu kín trong lòng. Tôi không bao giờ đảm bảo với một bệnh nhân rằng anh ta chắc chắn sẽ tốt hơn sau khi được tôi điều trị.

Đột nhiên, cửa phòng bật mở và một nữ y tá báo với Connor:

- Anh đang có một cuộc gọi chờ ở tổng đài, bác sĩ Connor ạ. Hình như là cuộc gọi khẩn.

Connor quay về phía cô gái. Mắt vẫn luôn nhắm nghiền, cô đã lấy lại được nhịp thở đều đều và dường như đang ngủ. Tuy vậy bác sĩ vẫn kết thúc bản tuyên bố nguyên tắc quan điểm kỳ lạ của mình:

- Trái lại, điều tôi có thể hứa với cô, đó là tôi sẽ làm hết sức những gì có thể để giúp cô. Nhưng nếu cô muốn có một cơ may thành công, cô cần phải tin tôi...

Connor cúi xuống giường rồi thì thầm với cô như thay lời tạm biệt:

- Không có niềm tin, tôi chẳng thể làm được gì.

7 giờ - CONNOR & MARK

Bác sĩ cầm lấy ống nghe mà cô lễ tân đưa cho anh.

Bên kia đầu dây, một giọng phụ nữ quen thuộc cất lên:

- Em Nicole đây.
- Anh đã muốn gọi lại cho em, Connor bắt đầu.

Nhưng cô không nghe anh giải thích:

- Anh phải giúp em, chuyện liên quan đến Mark.
- Cậu ấy đã quay lại?
- *Vâng, nhưng...*

Giọng của Nicole vỡ òa:

- Anh ấy sống ngoài đường phố, anh biết chứ? Trong suốt quãng thời gian qua, anh ấy sống với những kẻ ăn mày vô gia cư! Cần phải làm điều gì đó anh à, anh ấy hoàn toàn không ổn: anh ấy hoàn toàn kiệt sức và thở rất khó khăn.

- Em cứ bình tĩnh, Connor yêu cầu cô, và giải thích mọi chuyện cho anh xem nào!

Giọng đứt quãng liên tục vì thổn thức, Nicole kể cho anh nghe làm thế nào mà Mark đã quyết định qua đêm ở nhà cô sau khi cứu cô thoát khỏi vụ tấn công. Mặc dù bị thương, anh vẫn muốn ra đi ngay khi những tia sáng của bình minh chiếu đến cùng với con chó Labrador của mình. Bất lực, Nicole nhìn anh đi xa dần trong giá lạnh, kinh hãi với ý nghĩ sẽ mất người đàn ông mà cô yêu lần thứ hai. Cô đứng bất động rất lâu giữa vỉa hè cho đến khi nhận thấy con chó Labrador vừa sủa vừa quay trở lại. Cô bước theo con chó dẫn đến hai con phố phía dưới.

Mark không đi được quá xa. Nằm bẹp dưới lớp tuyết, tay bắt chéo, anh đang bất tỉnh nhân sự và đứng đung với tiếng sủa rên rỉ của con chó.

- Nếu chúng ta không làm điều gì đó, anh ấy sẽ chết, Nicole kết thúc.
- Em cứ ở lại với anh ấy, Connor yêu cầu. Anh sẽ cử một chiếc xe cứu thương đến chỗ em nhanh nhất có thể.

Đêm Giáng sinh đã đến giờ tàn.

Bất chấp giá lạnh, Connor bước ra sân trước phòng khám để đợi chiếc xe cứu thương trở lại. Phía sau anh là những tòa tháp bằng kính và granit của Trung tâm Tài chính sừng sững mọc lên. Để làm ấm mình trước làn gió nhẹ sớm mai, bác sĩ đi vài bước dọc theo con đường đi dạo ven bờ sông.

Anh vừa trải qua một đêm lạ thường mà ba con người bị tổn thương đều quy tụ về phía anh.

Alyson, Evie và Mark. Ba con người đang bên bờ vực thẳm, nhưng vẫn còn sống.

Sáng nay, anh cảm thấy mình bị đè bẹp bởi trách nhiệm quá nặng nề.

Liệu anh có khả năng giúp họ?

Và bằng cách nào?

Về suy tư, anh chậm thuốc rồi nhìn chiếc tàu tuần tra của cảnh sát đi thị trấn bên cảng. Hiện giờ, gió thổi mạnh hơn và xua những đám mây về phía Tây. Ngày mới sẽ là một ngày đẹp trời. Connor ngẩng đầu nhìn lên. Phía trên rất cao, nhân lúc mây tản đi để lộ ra khoảng trống trên bầu trời, anh nhận thấy một chiếc máy bay để lại vệt dài trắng xóa phía sau nó.

Chính khi đó một ý nghĩ đến với anh.